

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou ve věci

žalobkyně: X, nar. X
státní příslušnost X
zastoupená advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 6. 2025, č. j. OAM-1701ZA-ZA11-ZA20-2024

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Základ sporu

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 6. 2025, č. j. OAM-1701ZA-ZA11-ZA20-2024 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný neudělil žalobkyni mezinárodní ochranu podle

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

§ 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II.

Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobkyně namítala, již v průběhu správního řízení uváděla, že je bez politické příslušnosti, ale je politicky aktivní. Návratu do vlasti se obává z důvodů jejího politického aktivismu a aktivismu jejího otce. Žalobkyně nesouhlasila s posouzením jejích obav žalovaným, který nezjistil náležitě skutečný stav věci, nesprávně vyhodnotil shromážděné důkazy a neodůvodněně odmítal žalobkyní uváděné skutečnosti, které představují důvody pro udělení mezinárodní ochrany.
3. Žalobkyně namítala chybné vyhodnocení charakteru jejích politických aktivit. Žalovaný bagatelizoval aktivity žalobkyně, když je označoval za „spontánní projev nesouhlasu dospívajících lidí“ a studentské protesty. Jednalo se přitom o cílené akce jako vylepování plakátů na podporu politických vězňů a bojkotování projevů L. I když tyto akce nebyly masové, jsou v kontextu represivního X režimu azylově relevantní. Účast na protestech spadá do kategorie pronásledování z důvodu politického přesvědčení. Nejde jen o členství v politické straně, ale o jakékoliv vyjádření názoru rozporné s vládnoucím režimem. X režim považuje za hrozbu jakékoliv jednotlivé projevy nesouhlasu. Tamní masivní represe činí i z menšího aktivismu riziko. S ohledem na odchod otce žalobkyně od policie, jí navíc může režim určitý politický názor přičítat. Žalobkyně namítala, že X režim používá méně formální represivní metody než např. trestní stíhání a tamní úřady aktivně sledují občany na svém území i v zahraničí. Zaměřují se na online aktivity, sociální sítě, a dokonce i na komunikaci na šifrovaných kanálech. Výhrůžky a zastrašování nemusí být vždy formálně zdokumentovány. Režim často trestá rodinné příslušníky, aby se dostal k samotnému aktivistovi. Za drobné protestní akce mohou aktivisté skončit ve vězení, a to na základě absurdních obvinění. Režim systematicky kontroluje navrátilce, zvláště ty, kteří v zahraničí pobývali dlouhodobě. Všechny indicie nasvědčují tomu, že obavy žalobkyně jsou odůvodněné. Žalobkyně dále namítala, že absence problémů se státními orgány před rokem 2020 neznamená, že nenastanou nyní. Žalovaný ignoroval skutečnost, že po masových protestech v roce 2020 režim zpřísnil represe vůči opozici a aktivistům.
4. Přestože žalovaný sám připustil, že odchod otce žalobkyně od policie může být vnímán jako nesouhlas s režimem, bagatelizoval obavy žalobkyně vyjádřené v souvislosti s jejím otcem. Argumentace žalovaného, že obavy žalobkyně nejsou podloženy reálnými důkazy, odporuje principům řízení o udělení mezinárodní ochrany a měly být zohledněny obavy ze zájmu nebo výhrůžek, i když žalobkyně neví o konkrétních potížích. Žalovaný měl vyvíjet aktivitu ke zjištění skutečného stavu věci.
5. Žalobkyně namítala, že žalovaný chybně posoudil rizika, která jí hrozí v souvislosti s aktivitou na sociálních sítích. I když žalobkyně používala přezdívky a nekritizovala L. přímo, přehlížel žalovaný hrozbu, že i taková komunikace může být dohledána a stopa na internetu zůstává. Doporučení žalovaného, aby si žalobkyně „vyčistila“ telefon, odporuje principu, že azylové řízení by nemělo klást na žadatele nepřiměřená břemena, a samo o sobě svědčí o existenci reálné hrozby ze strany X režimu.
6. Závažné pochybení spatřovala žalobkyně v tom, že žalovaný opomněl duševní zdraví žalobkyně při „zkoumání důvodnosti azylové žaloby.“ Napadené rozhodnutí zcela ignoruje

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

psychické problémy žalobkyně a její pokus o sebevraždu. Žalobkyně navíc uváděla, že nedokáže mlčet, což by ji po návratu mohlo ohrozit.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný nesouhlasil s žalobními námitkami, odkázal na napadené rozhodnutí, obsah správního spisu a zejména na údaje, které poskytla žalobkyně ke své žádosti, a na pohovor k žádosti. Žalovaný uvedl, že skutečnosti tvrzené žalobkyní i skutečnosti plynoucí ze shromážděných podkladů posoudil a dospěl k závěru, že v případě žalobkyně nebyly naplněny důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný odkázal na judikaturu zabývající se standardem přiměřené pravděpodobnosti a znovu zopakoval, že žalobkyně v zemi původu nečelila žádným represím a v roce 2019 bez jakýchkoliv problémů opustila X, kam se v roce 2020 vrátila na návštěvu rodiny a opět bez potíží odcestovala. Závěrem žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

IV.

Obsah správního spisu

8. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
9. Dne 18. 12. 2024 podala žalobkyně žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Dne 27. 12. 2024 pak žalobkyně poskytla údaje ke své žádosti a byl s ní proveden pohovor. V rámci správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem podání žádosti byla obava žalobkyně z návratu do země původu, kde je ohrožena na životě. Od roku 2018 vystupuje proti tamnímu režimu. Otec žalobkyně pracoval u X policie, vystupuje rovněž proti L. a musel utéct ze země.
10. Žalobkyně v rámci pohovoru uvedla, že z X chtěla odjet, protože se tam necítila bezpečně, blížily se prezidentské volby. Využila dostupných studijních programů, které nabízela ČR. Žalobkyně v ČR studovala na vícero školách v ČR, avšak neměla peníze na školné a ubytování. Protože nezvládala v noci pracovat a přes den studovat, byla v zimě 2022 ze školy vyloučena. Při odjezdu z vlasti v roce 2019 neměla žalobkyně žádné problémy. V roce 2020 jela zpět na rodinnou návštěvu a zdržela se tam asi 7 dnů, přičemž tam žádné problémy neměla ani při pobytu ani při zpáteční cestě. Po skončení studia v ČR žalobkyně svůj pobyt nijak neřešila, až v listopadu 2023 šla požádat o prodloužení pobytu, načež jí bylo vydáno vízum strpění. V zemi původu žije matka žalobkyně, její sestra s manželem a malým dítětem, se kterými si žalobkyně pravidelně píše. V zemi původu žalobkyně aktivně vystupovala proti režimu tím, že od roku 2018 do jejího odjezdu v roce 2019 vylepovala se spolužáky po nocích plakáty na podporu politických vězňů. Někdy to byly plakáty na podporu LGBT nebo legalizaci marihuany. Nejednalo se o pravidelnou aktivitu, bylo to spontánní jako vyjádření protestu dospívajících lidí. Žalobkyně uvedla, že žádnou další aktivitu ve vlasti nevyvíjela, jednalo se spíše o bojkot v tom smyslu, že nevyjadřovala povinné nadšení při projevech L., nechodila na hokejové zápasy, kde L. hrál. Tento postoj prezentovala i na Instagramu. Žalobkyně na Instagram psala o tom, co cítila, jak žije a co se jí nelíbí. Pokud by psala vyložené proti vládě a proti L., mohli by ji zadržet a mohla by způsobit problémy svému otci, který pracoval na policii. Na dotaz žalovaného uvedla žalobkyně, že na Instagramu nevystupuje pod vlastním jménem, používá přezdívky nebo smyšlené jméno, avšak fotky jsou její. Žalobkyně nikdy nebyla zadržena ani vyslýchána. Z důvodu národnosti, náboženství, pohlaví nebo pro zastávání politických názorů neměla žalobkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

ve vlasti žádné problémy. Pouze se jako dítě účastnila s kamarádkami příležitostných menších akcí na podporu LGBT komunity, během nichž jim kolemjdoucí muži vyhrožovali zbitím, znásilněním a tím, že je napraví. Žalobkyně s kamarádkami před nimi musely utéct. Žalobkyně si vybavila jeden případ, kdy jim kolemjdoucí vytrhl vlajku LGBT, roztrhal ji a hodil do koše a pak je honil na kole. To se stalo několikrát. Otec žalobkyně v roce 2020 dobrovolně odešel od policie, čímž na sebe strhl pozornost státních orgánů, které mu vyhrožovaly násilím. Proto odletěl na M. za sestrou žalobkyně. Vyřídil si tam pracovní vízum nebo sloučení s rodinou. Při návratu do země původu by žalobkyně kvůli svému otci mohla být terčem zájmu nebo výhrůžek. Situace žalobkynina otce se nyní poněkud mění, protože na základě zveřejněných seznamů příslušníků X policie se někteří lidé domnívají, že zasahoval proti demonstrantům, i když to tak není. Žalobkyně dále uvedla, že v roce 2016 byla v zemi původu hospitalizována na psychiatrii kvůli anorexii. Žádná léčba neproběhla, pouze nutili žalobkyni, aby jedla, a po třech měsících, kdy dosáhla určité váhy, ji propustili. Žalobkyně se před volbami v roce 2020 účastnila v Praze pochodu LGBT, brala to jako příjemnou příležitost k zábavě. Po volbách se v Praze účastnila demonstrací za svobodné X. Jednalo se o několik akcí v roce 2020 a v roce 2021 jich již bylo méně. Poté se žalobkyně účastnila i akcí, které pořádalo uskupení „X studentstvo.“ Na mítincích neměla žalobkyně žádnou zvláštní roli, byla společně s ostatními součástí davu. Naposledy byla takto aktivní v souvislosti s vypuknutím války na Ukrajině, do té doby nijak protirežimně aktivní není. X orgánům by mohlo být v případě návratu žalobkyně podezřelé, že je již 6 let mimo vlast a začaly by se o ni zajímat. „B. s.“ je vnímáno jako protirežimní uskupení a je v hledáčku X státních orgánů. O aktivitách žalobkyně by se mohly dozvědět skrz nějaké fotografie nebo chaty. Žalobkyně sice komunikovala na účtech pod přezdívkami, ale fotky jsou její, takže by ji mohly dohledat. Stopa na internetu zůstává i po smazání účtů. Žalobkyně zopakovala, že v zemi původu by mohla mít problémy proto, jak se politicky vyjadřovala, jak vypadá a nedokázala by mlčet k porušování principů, za kterými stojí, což je v X, kde neexistuje svoboda slova, rizikem. V roce 2022 se žalobkyně pokusila o sebevraždu a byla hospitalizována v B., od té doby používá pravidelně lék F. V té době se jí v životě nedařilo, nestudovala, neměla práci, nedařilo se jí ve vztahu, nemohla se vrátit do X a na Ukrajině probíhala válka. Žalobkyně byla zavřená v bytě a neviděla jiné východisko. Na území ČR žalobkyně nemá z rodiny nikoho, ale má zde přítele, který je Ukrajinec. Žili společně s jeho rodiči, ale plánují si pronajmout něco vlastního.

11. Dne 25. 6. 2025 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, jímž žalobkyni mezinárodní ochranu neudělil v žádné z jejích forem uvedených v zákoně o azylu. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, z jakých důkazů vycházel při svém rozhodování, přičemž mezi nimi byla především výpověď žalobkyně a informace, které v průběhu správního řízení žalovaný shromáždil ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v X. Konkrétně vycházel z Informace OAMP – X – Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, ze dne 27. 5. 2025; z Výroční zprávy Human Rights Watch ohledně X za rok 2025, ze dne 1. 4. 2025; z Informace OAMP – X – Počty migrantů z/do X, Kontroly na X hranicích s EU, Kontroly na X-r. hranicích, Situace X občanů po dlouhodobém pobytu v zahraničí, Sledování X občanů pobývajících v zahraničí, ze dne 7. 3. 2025; z Informace OAMP – X – Monitoring sociálních sítí, ze dne 11. 4. 2025; a z Informace OAMP – X – Dostupnost zdravotní péče, Praktického lékařství, psychiatrie, neurochirurgie a neurologie, ze dne 22. 8. 2023. Žalobkyně nevyužila svého práva seznámit se s podklady rozhodnutí. Na základě uvedeného pak žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že u žalobkyně nebyly splněny zákonné

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť neuvedla žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné učinit závěr, že vyvíjela ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu uvedeného ustanovení, za kterou by byla azylově relevantním způsobem pronásledována. Vylepování plakátů a bojkotování akcí nebyly pravidelnou aktivitou, nýbrž spontánním projevem nesouhlasu dospívajících lidí. Na Instagramu nekritizovala přímo vládu a L., nýbrž psala, jak žije a co se jí nelíbí. Žalovaný k tomu uvedl, že žalobkyně neměla ve vlasti nikdy kvůli popsané činnosti problémy se státními orgány. Svou vlast opustila v roce 2019 s plným vědomím X orgánů. V únoru 2020 se domů vrátila na návštěvu svých příbuzných a bez jakýchkoliv potíží tam pobývala do března 2020. Stejně tak žalovaný nedospěl k závěru o důvodnosti udělení azylu žalobkyni z důvodu uvedeného v § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť žalobkyně v případě svého návratu do vlasti nemůže pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. K vystupování proti X režimu a podpoře LGBT komunity žalovaný uvedl, že se opět jednalo o studentský protest. Potíže neměla a ze zpráv o zemi původu nevyplývá, že by taková činnost měla být nějak sledována a postihována X orgány bez dalšího. Milníkem v tomto ohledu byl rok 2020, kdy se v zemi odehrály masivní protesty proti výsledku prezidentských voleb, jejichž aktivní účastníci jsou i po 4 letech režimem neúnavně pronásledováni stejně jako opoziční představitelé, novináři, blogeri a právníci. To se však žalobkyně netýká, neboť se protestů neúčastnila. Při návštěvě rodiny v zemi původu se s žádnými problémy nesetkala. Na pochodu LGBT i na mítincích na podporu zadržených opozičních představitelů v Praze se žalobkyně nijak organizačně nepodílela, veřejně nevystupovala, byla jen součástí davu. S odkazem na zprávu o zemi původu žalovaný konstatoval, že X režim se nezaměřuje na běžné občany, kteří pro něj nepředstavují zásadní hrozbu. Od roku 2021 protesty proti L. ustaly a není tedy důvodu se domnívat, že by žalobkyně po svém návratu do země původu měla čelit jakékoliv formě pronásledování. Žalovaný dále uvedl, že na hranicích s EU čelí navrátilci do X kontrolám, nikoliv však všichni. Pokud bezpečnostní složky nenaleznou žádné pádné důkazy usvědčující danou osobu z kriminálního jednání, nechají ji vstoupit na území bez dalších překážek. Žalobkyně právě kvůli obavám z možného postihu L. ani jeho režim nikdy přímo nekritizovala. Příspěvky na sociálních sítích nezveřejňovala pod svým jménem, ale používala přezdívky a smyšlená jména. I když z podkladů plyne, že X státní orgány disponují nástroji, jak v mobilech a počítačích odhalit protirežimní obsah a jsou schopny identifikovat osoby, které nevystupují pod vlastním jménem, X používajících sociální sítě jsou miliony, takže je vyloučeno, aby státní orgány detailně zkoumaly právě soukromé příspěvky žalobkyně. Podrobná analýza internetové stopy je pro bezpečnostní složky finančně i časově náročná a není v jejich silách prověřovat každého uživatele. Žalovaný dále odkázal na postupy, jakými své příspěvky či účty smazat tak, aby s nejvyšší pravděpodobností navrátilce nečelil kvůli svým aktivitám na sociálních sítích žádným problémům. Ani obavy spojené s žalobkyniným otcem neshledal žalovaný důvodnými. S ohledem na to, že žalobkyně nespadá do žádné ze skupin, které mohou čelit zvýšenému zájmu státních orgánů. S ohledem na skutečnost, že žalobkyně nemá na území ČR žádného rodinného příslušníka, kterému by zde byl udělen azyl, nebyl žalobkyni udělen ani azyl za účelem sloučení rodiny podle § 13 odst. 1 zákona o azylu. Rovněž pak žalovaný neshledal u žalobkyně ani existenci důvodu pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu. K tomu žalovaný uvedl, že se v této souvislosti zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobkyně a přihlédl i k jejímu věku a zdravotnímu stavu. Žalovaný přitom v případě žalobkyně nezjistil žádný

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

důvod hodný zvláštního zřetele, na základě kterého by udělil humanitární azyl. Ze zpráv o zemi původu plyne, že je v X dostupná psychiatrická péče a v souvislosti s psychickými problémy může žalobkyně využít zdravotního systému země původu. Zázemí ji mohou poskytnout také její matka a sestra. Žalovaný se zabýval rovněž tím, zda žalobkyně splňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany. Žalovaný nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobkyni mohla hrozit v případě návratu vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, který je možný uložit pouze za některý z taxativně vymezených trestných činů. Žalovaný neshledal ani nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, neboť žalobkyně v roce 2019 bez problémů vycestovala. V roce 2020 bez problémů přijela na návštěvu rodiny a opět bez problémů vycestovala. Žalobkyni pak nehrozí ani vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Konstatoval, že takový konflikt v X neprobíhá. Navzdory přetrvávajícímu napětí s Ukrajinou takové nebezpečí nehrozí. Proto žalovaný uzavřel, že žalobkyně podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu nesplňuje. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobkyně nemá na území ČR žádného rodinného příslušníka, kterému by zde byla udělena doplňková ochrana, nebyla žalobkyni udělena ani doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny podle § 14b zákona o azylu.

V.

Právní posouzení věci soudem

12. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Podle § 2 odst. 1 písm. a) zákona o azylu *se pro účely tohoto zákona rozumí mezinárodní ochranou ochrana poskytnutá na území cizinci formou azylu nebo doplňkové ochrany.*
14. Podle § 12 písm. a) zákona o azylu *se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod.*
15. Podle § 12 písm. b) zákona o azylu *se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má.*
16. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu *pronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.*
17. Podle § 14 zákona o azylu ve znění účinném do 30. 9. 2025 *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit národní humanitární azyl (dále jen „humanitární azyl“) z humanitárního důvodu. Rodinnému příslušníku podle § 13 odst. 2 azylanta, kterému byl*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

udělen humanitární azyl, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí humanitární azyl za účelem sloučení rodiny; § 13 se použije obdobně.

18. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
19. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) trest smrti nebo poprava, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.*
20. Žalobkyně namítala, že žalovaný nesprávně hodnotil její politické aktivity, které bagatelizoval. I „menší aktivismus“ je v X rizikový. S ohledem na odchod otce žalobkyně od policie může být žalobkyni určitý politický názor přičítán.
21. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobkyně v zemi původu nebyla pronásledována, neměla nikdy žádné problémy se státními orgány. Svou vlast opustila v roce 2019 s plným vědomím X orgánů. V únoru 2020 se domů vrátila na návštěvu svých příbuzných a bez jakýchkoliv potíží tam pobývala do března 2020. K tomu soud konstatuje, že skutečně nebylo v řízení prokázáno, že by žalobkyně byla v zemi původu vystavena jakémukoliv jednání, které by neslo znaky pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Z výpovědi žalobkyně neplyne, že by ze strany státu byla kdy vystavena jakémukoliv negativnímu jednání. Podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu tedy nebyly naplněny.
22. Pokud se žalobkyně v podané žalobě ohrazovala proti použití pojmu „spontánní projev nesouhlasu dospívajících lidí“, kterým žalovaný označil aktivity žalobkyně v X v letech 2018–2019, musí soud připomenout, že se jedná o její vlastní slova, kterými při pohovoru popsala své politické aktivity v zemi původu. Žalovaný přitom nezůstal jen u toho, že by obavy žalobkyně zlehčil a věcně se jimi dále nezabýval. Právě naopak. Žalovaný hodnotil ve světle shromážděných informací o zemi původu tvrzení žalobkyně, jimiž vyjadřovala své obavy z pronásledování v případě návratu. Žalovaný se zabýval politickou a bezpečnostní situací v X, kterou zjistil z aktuálních zpráv o zemi původu a svá zjištění promítnul do odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný shrnul, že X panuje autoritářský nedemokratický režim, situace je napjatá a je potírán jakýkoli projev nesouhlasu s vládní politikou. Uvedené vyplývá i z aktuální judikatury (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2020, č. j. 1 Azs 3/2020-70, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2024, č. j. 9 Azs 128/2024-37).
23. Na druhou stranu ale samotný fakt, že země je nedemokratická, nezakládá sám o sobě relevantní důvod pro udělení mezinárodní ochrany. K této skutečnosti musí přistoupit další okolnosti specifické pro daného žadatele, které by azylově relevantní důvod založily. K tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2020, č. j. 1 Azs 3/2020-70: „(...) je X považováno za autoritářský stát a z hlediska dodržování lidských práv jde o problematickou zemi, neznamená to nutně, že kterýkoli občan této země je vystaven tomuto negativnímu vlivu (např. usnesení ze dne 9. 1. 2020, č. j. 7 Azs 168/2019-33, ze dne 29. 1. 2020, č. j. 10 Azs 436/2019-28, nebo ze dne 15. 5. 2020, č. j. 10 Azs 20/2020-40). V rozsudku ze dne

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 447/2019-30, *kasační soud upozornil, že problematická situace v oblasti lidských práv v X obecně nevede k úplnému zákazu vydávání do této země, pokud neexistují individuální okolnosti, které by odůvodňovaly obavy dotčené osoby z porušení čl. 3 Úmluvy, což také opakovaně judikoval Evropský soud pro lidská práva.*“ A dále Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 30. 5. 2024, č. j. 9 Azs 128/2024-37, uvedl, že „*dle ustálené judikatury platí, že ačkoliv je X autoritářským a nedemokratickým státem, nelze žadateli z této země udělit mezinárodní ochranu bez dalšího, a to ani po posledních prezidentských volbách, napadení Ukrajiny Ruskem či po uvalení sankcí ze strany Evropské unie (viz usnesení NSS ze dne 12. 12. 2023, č. j. 10 Azs 238/2023-30, bod 7, nebo ze dne 22. 2. 2024, č. j. 2 Azs 350/2023-27, bod 13).*“ Je tak třeba zkoumat, zda konkrétně žalobkyni hrozí v domovské zemi takové zacházení, které by bylo možné považovat za pronásledování nebo případně vážnou újmu, ve smyslu zákona o azylu, přičemž žalovaný z těchto principů vycházel.

24. Žalobkyně uváděla, že se v X před svým odjezdem vylepovala plakáty na podporu politických vězňů, na podporu LGBT komunity či pro legalizaci marihuany. Po volbách v roce 2020 se již v ČR účastnila demonstrací za svobodné X a akcí na podporu zadržených opozičních představitelů.
25. Z podkladů ve spise vyplývá, že represe režimu je soustředěna především proti politicky aktivním skupinám obyvatel, dále novinářům, právníkům, osobám vystupujícím na sociálních sítích a jiným aktivistům. Těmto pak hrozí pronásledování, omezování na svobodě a další druhy šikany. Žalobkyně se sice účastnila politicky motivovaných akcí, avšak nenaplnuje žádnou ze zvláštních charakteristik uvedených výše. Nejvyšší správní soud se již v minulosti vyjádřil k ojedinělé účasti na politickém shromáždění tak, že ani „*[o]jedinělý krok směřující k uplatňování politických práv (v daném případě jedna tvrzená účast na demonstraci) nelze považovat za natolik intenzivní postoj, který by bylo možno považovat za uplatnění zákonného důvodu pro udělení azylu spočívajícího v pronásledování za uplatňování politických práv a svobod.*“ (srov. rozsudek ze dne 15. 2. 2006, č. j. 3 Azs 442/2004-61, obdobně též např. rozsudky z 20. 4. 2004, č. j. 3 Azs 64/2004-58, a ze dne 27. 3. 2014, č. j. 7 Azs 35/2014-29). Ze shromážděných podkladů pak nevyplývá ani to, že by osobnostní charakteristika žalobkyně (mladá žena pobývajících několik let v zahraničí) z ní činila zájemovou osobu pro X režim, respektive, že by v důsledku těchto charakteristik byla řazena mezi politicky aktivní oponenty režimu. Žalobkyně jednak tvrdila, že ve svých aktivitách, za něž nebyla nikdy žádným způsobem perzekvována, ustala již před více než čtyřmi lety, jednak se nijak nepodílela na organizaci shromáždění a podle svých slov byla součástí davu s ostatními lidmi.
26. Z výše uvedeného plyne, že v případě žalobkyně nejsou dány okolnosti, pro které by u ní s přiměřenou pravděpodobností hrozilo pronásledování, nebo pro které by u ní reálně hrozilo riziko vážné újmy. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 2. 2024, č. j. 2 Azs 350/2023-29, shrnul nutnost zvažovat konkrétní pozici příslušného žadatele takto: „*Byť je X autoritářským, nedemokratickým státem, nelze žadateli udělit mezinárodní ochranu automaticky, a to ani po posledních prezidentských volbách, napadení Ukrajiny Ruskem či po uvalení sankcí ze strany Evropské unie. Z azylového příběhu žadatele musí vyplývat, že jemu osobně pravděpodobně hrozí nebezpečí pronásledování podle § 12 zákona o azylu (viz usnesení NSS ze dne 12. 12. 2023, č. j. 10 Azs 238/2023-30, bod 7). Judikatura požaduje naplnění určitého stupně pravděpodobnosti ve vztahu k nebezpečí pronásledování podle § 12 písm. b) zákona o azylu, který označuje jako přiměřenou pravděpodobnost. O takový stupeň pravděpodobnosti se jedná tehdy, jestliže nežádoucí jednání ze strany státních orgánů země původu (např. uvěznění, zahájení trestního stíhání) není v obdobných případech ojedinělé. Nejedná se přitom o pouhé*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

poměření, zda je pravděpodobnější, že pronásledování nastane, či že nenastane (viz rozsudek NSS ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82). Pronásledování, jemuž již byl žadatel v zemi původu vystaven, je důležitým ukazatelem odůvodnění strachu z dalšího pronásledování, nejedná se však o nutnou podmínku (viz rozsudek NSS ze dne 25. 4. 2019, č. j. 5 Azs 207/2017-36, bod 37). Vychází se z toho, zda osoby nacházející se v obdobném postavení jako žadatel (s ohledem na relevantní znaky týkající se konkrétního jevu v zemi původu) jsou vystaveny pronásledování, přičemž se nejedná o ojedinělé případy. Jedním z argumentů svědčících pro závěr, že žadateli s přiměřenou pravděpodobností nehrozí nebezpečí pronásledování, může být i jeho bezproblémové vycestování ze země původu (rozsudek NSS ze dne 4. 1. 2018, č. j. 10 Azs 254/2017-40, bod 28). Ani ojedinělé uplatnění politických práv nemusí být považováno za natolik zásadní postoj, který by měl odůvodnit pronásledování žadatele o azyl z důvodu uplatňování politických práv (rozsudek NSS ze dne 27. 3. 2014, č. j. 7 Azs 35/2014-29).“

27. Z ničeho neplyne ani to, že by vládnoucím režimem v X byly jakékoliv politické názory žalobkyni přičítány. Azylový příběh žalobkyně nenasvědčuje tomu, že by se na ni měly státní orgány po návratu zaměřit proto, že by ji považovaly za odpůrkyni režimu kvůli údajnému dobrovolnému odchodu jejího otce od X policie. Nutno dodat, že žalobkyně k žádnému ze svých tvrzení nic nedoložila. Neposkytla žalovanému ani zdejšímu soudu žádné podklady, např. fotografie, které by dokumentovaly její účast na zmíněných mítincích, či nedoložila ani žádný ze svých údajných instagramových příspěvků. Ani o svém otci neposkytla žádné konkrétnější údaje. Za dané situace soudu opět nezbyvá než uzavřít, že obavy žalobkyně nejsou důvodné, neboť není přiměřeně pravděpodobné, že by po svém návratu do vlasti měla čelit pronásledování či skutečnému nebezpečí vážné újmy. Lze proto uzavřít, že není možné srovnávat postavení žalobkyně s postavením X občanů vystupujících proti režimu a nepodloženost jejích obav v tomto směru odůvodnil žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečným způsobem.
28. Žalobkyně namítala, že své postoje prezentovala také na Instagramu a v souvislosti s tím měla obavu z kontroly na hranicích.
29. Ke kontrolám na hranicích žalovaný zjistil, že na hranicích s Ruskem jsou kontroly pouze namátkové a lze se jim vyhnout, na hranicích s Evropskou unií dochází k důkladným kontrolám (být se netýkají všech osob), a to i osob, které dlouhodobě pobývaly v zahraničí. Žalobkyně by tak mohla čelit takovéto důkladné kontrole, včetně kontroly mobilního telefonu, které jsou cílené na vyhledávání kriminálního či protivládního obsahu resp. důkazů o takových aktivitách. Délka kontroly je individuální, průměrná doba důkladné kontroly je však asi 1 hodinu. Pokud není nalezen žádný závadný obsah mobilního telefonu, ani jiné důkazy svědčící o kriminálním či protivládním jednání, je osoba vpuštěna na území bez dalších překážek. Nic tedy nenasvědčuje tomu, že by postupy X orgánů na hranicích mohly být považovány za mučení nebo nelidské či ponižující zacházení, důkladné kontroly včetně prohledání mobilního telefonu nelze označit za jednání natolik závažné, aby bylo možné hovořit o pronásledování či způsobení vážné újmy ve smyslu zákona o azylu. Ze shromážděných informací o zemi původu plyne, že cestování do zahraničí je běžným jevem, v roce 2024 vycestovalo 618 tisíc občanů, samotný dlouhodobý pobyt v zahraničí nestaví navrátilce do problematické pozice, nehrozí jim za to žádný postih, ani nejsou nijak omezováni v přístupu ke státním službám, pouze osoby vystupující proti režimu mohou čelit problémům při hledání práce; X režim ani nesleduje běžné občany pobývajících v zahraničí, kteří veřejně nekritizují režim. O tom svědčí i případ žalobkyně, která v roce 2020 bez problémů navštívila svou rodinu pobývajících v zemi původu a z X následně bez problémů

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

vycestovala opět do ČR. Žalobkyně přitom ke svým projevům na sociálních sítích uvedla, že psala o tom, co cítila, jak žije a co se jí nelíbí. Doslova pak sdělila: „*Pokud bych napsala vyložene proti vládě a L., tak by mě mohli zadržet.*“ Z toho lze usoudit, že žalobkyně z těchto důvodů nebude při návratu čelit ani potížím na trhu práce, neboť veřejně nekritizovala režim. Charakter příspěvků žalobkyně pak žalovaný nemohl posoudit, neboť mu žalobkyně žádný ze svých příspěvků nedoložila a na sociálních sítích nevystupovala pod vlastním jménem, nýbrž pod přezdívkou, a tak žalovaný nemohl žádný z tvrzených příspěvků ani sám dohledat. Doporučení žalovaného, aby si žalobkyně „vyčistila“ telefon, považuje soud za legitimní a racionální krok v případě návratu do země původu. Toto doporučení však není nosným důvodem napadeného rozhodnutí. Žalovaný posoudil s ohledem na konkrétní okolnosti případu, zda žalobkyni hrozí v souvislosti s její aktivitou na sociálních sítích nebezpečí relevantní z pohledu mezinárodní ochrany, přičemž ze shora uvedených důvodů dospěl k tomu, že nikoliv. Žalobkyně přesvědčivým způsobem nepodpořila svá tvrzení, že bude ve vlasti pronásledována, resp. že bude při svém návratu do X podrobena kontrole účtů na sociálních sítích a následně bude za své názory stíhána. Z okolností popsanych žalobkyní není pravděpodobné, že by se v případě svého návratu měla právě ona stát terčem důkladného prověřování ze strany X státních orgánů. Soud se i v této otázce ztotožnil s hodnocením žalovaného.

30. Obavy, které žalobkyně spojovala s odchodem svého otce od policie, žalovaný nebagatelizoval, pouze opět zopakoval vyjádření žalobkyně, která uvedla, že neví, z jakého důvodu by měla kvůli svému otci mít v X problémy, ale mohla by být terčem nějakého zájmu anebo výhrůžek. Svá tvrzení pak žalobkyně nijak dál nekonkretizovala. I pokud by potenciální nespecifikované výhrůžky, kterým by po návratu měla žalobkyně čelit, dosahovaly intenzity pronásledování či vážné újmy, je nutné opět vyjít ze standardu přiměřené pravděpodobnosti. Soud si je vědom judikatury Nejvyššího správního soudu, podle které je třeba posuzovat obavy žalobkyně prospektivně a podle které není pronásledování v minulosti nezbytnou podmínkou pro pronásledování v budoucnu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019, č. j. 5 Azs 207/2017-36, nebo ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 47/2007-60, nebo ze dne 9. 6. 2008, č. j. 5 Azs 18/2008-83). Přesto se jedná o významný ukazatel z hlediska přiměřené pravděpodobnosti hrozby budoucího pronásledování (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82, a ze dne 13. 8. 2010, č. j. 4 Azs 11/2010-112). Pokud tedy žalobkyně ve vlasti nikdy nečelila žádným problémům ze strany státních orgánů z azylově relevantních důvodů, nelze s potřebnou mírou pravděpodobnosti dojít k závěru, že by se tak mělo stát nyní, po šesti letech pobytu v zahraničí a po více než čtyřech letech od doby, kdy se žalobkyně účastnila poslední akce za svobodné X. Žalobkyně nespadá do žádné z kategorií osob, na něž se podle dostupných informací X státní orgány po návratu zaměřují. Ani s ohledem na specifickou povahu zásady materiální pravdy v řízení o udělení mezinárodní ochrany, která vyvěrá z pravidelné nedostatečnosti důkazů prokazujících věrohodnost žadatelových tvrzení, nelze po žalovaném požadovat, aby domýšlel za žalobkyni důvody, pro které podala svou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný postupoval v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, podle níž je primárním zdrojem informací žadatel a správní orgán zjišťuje skutkový stav věci v rozsahu možných důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, jež vycházejí ze žadatelovy výpovědi v průběhu řízení o mezinárodní ochraně. Rozsah a obsah informací zjišťovaných o zemi původu se odvíjí od sdělení žadatele o mezinárodní ochranu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2024, č. j. 5 Azs 144/2024-31, bod 34, a tam citovanou judikaturu).

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

31. Žalobkyně pak namítala rovněž to, že žalovaný při posuzování její žádosti opomněl její duševní zdraví. Napadené rozhodnutí podle žalobkyně zcela ignoruje psychické problémy žalobkyně a její pokus o sebevraždu.
32. Žalobkyně s touto námitkou nespojila žádné konkrétní tvrzení, jaký dopad mělo mít opomenutí jejího duševního zdraví do jejích práv. Žalobkyně v souvislosti s poskytnutím údajů k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany uváděla, že má psychické problémy, deprese. V X byla v psychiatrické léčbě kvůli anorexii. Nijak ji tam neléčili, pouze ji nutili jíst, dokud nedosáhla požadované váhy, a následně ji propustili. V roce 2022 se žalobkyně pokusila o sebevraždu a byla hospitalizována v B. Od té doby užívá pravidelně lék F. Jinou léčbu nepodstupuje. V průběhu správního řízení nevyplývalo, že by žalobkyně pravidelně navštěvovala lékaře ohledně svého psychického stavu. Ke své diagnóze neuvedla žádné upřesňující informace, nedoložila žádné lékařské zprávy ani zprávu o svém pobytu v PL B. Z výpovědi žalobkyně neplyne, že by jí byla měněna či upravována medikace, což svědčí spíše pro to, že její stav je neměnný. Žalovaný zohlednil zdravotní stav žalobkyně při posuzování důvodů pro udělení humanitárního azylu, k čemuž si opatřil informaci o dostupnosti psychiatrické péče v X. Žalovaný v případě žalobkyně důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu neshledal. Z podkladů napadeného rozhodnutí pak plyne, že psychiatrická péče je v X dostupná. Žalobkyni tedy nehrozí skutečné nebezpečí vážné újmy např. proto, že by v zemi původu nemohla obdržet náležitou lékařskou péči.
33. U žalobkyně dále nebyly dány takové důvody, aby ji bylo nutné považovat za zranitelnou osobu, resp. za žadatele, který potřebuje zvláštní procesní záruky. Žalobkyně v průběhu pohovoru odpovídala na všechny dotazy a z ničeho neplyne, že by pro ni mohlo být zraňující hovořit o některých detailech svého azylového příběhu. Na žadatele o udělení mezinárodní ochrany je obecně nutné pohlížet jako na osoby zranitelné. Žalobkyni však nelze považovat za zvlášť zranitelnou osobu v porovnání s jinými žadateli o udělení mezinárodní ochrany, neboť na území ČR se nachází již dlouhou dobu. Žalobkyně do ČR přicestovala poprvé v roce 2019, následně se po návštěvě rodiny v zemi původu opět vrátila v březnu 2020. O udělení mezinárodní ochrany požádala až 18. 12. 2024. Rozhodně se v jejím případě nejedná např. o situaci, kdy se žadatel nachází ve zcela jiném kulturním prostředí, po měsících nebezpečné cesty, v důsledku čehož by bylo nutné s ní vést řízení zvláštním způsobem. Soud neshledal, že by žalobkyně byla v důsledku svých psychických problémů v průběhu správního řízení jakýmkoliv způsobem znevýhodněna. Žalobkyně zároveň tím, že nedoložila žádnou lékařskou zprávu a neuvedla údaje o svém ošetřujícím lékaři, znemožnila žalovanému, aby např. vedl pohovor v přítomnosti jejího psychiatra. Závěr o tom, že žalobkyně nepotřebovala zvláštní procesní záruky, je pak umocněn tím, že již v průběhu správního řízení byla zastoupena advokátem, tedy měla zajištěnu profesionální ochranu svých práv. Ani tuto obecnou námitku tedy soud neshledal důvodnou.
34. Soud nenalezl deficit v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném. Žalovaný hodnotil azylový příběh žalobkyně ve vztahu k jednotlivým formám mezinárodní ochrany, které zákon o azylu ve svých ustanoveních § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b upravuje a popsal, které skutečnosti vzal za prokázané a z jakého důvodu, přičemž nebylo soudem zjištěno, že by žalovaný některé skutečnosti opomněl zhodnotit či je nehodnotil ve svém souhrnu. Soud má za to, že žalovaný si pro svůj závěr opatřil dostatečné podklady, které se uvedené problematiky týkaly a že po posouzení všech podkladů dospěl ke správnému právnímu závěru o tom, že v případě žalobkyně nebyl naplněn důvod pro udělení azylu ani doplňkové ochrany podle zákona o azylu. Napadené rozhodnutí tak bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

v tomto směru vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, který má oporu ve spise. Shora uvedené závěry pak žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí srozumitelným a přezkoumatelným způsobem odůvodnil, a tudíž na napadené rozhodnutí v tomto směru nelze pohlížet jako na rozhodnutí nepřezkoumatelné.

VI.

Závěr a náklady řízení

35. Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
36. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. března 2026

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.